

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **TEDL Properties, s. r. o.,** se sídlem Jablonec Nad Nisou, Pasířská 5176/29, zastoupen Mgr. Hanou Bočkovou, advokátkou se sídlem Ostrava, Nádražní 308/3, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad,** se sídlem Praha 3, Husinecká 1024/11a, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného a proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2016, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti výroku II. a III. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2017, č. j. 11 A 28/2016 – 67,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 6 2017, č. j. 11 A 28/2016 – 67, **se** ve výroku II. a III. **zrušuje.**

II. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2016 **se odmítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti.

IV. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši 3000 Kč; tato částka mu bude vrácena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně advokátky Mgr. Hany Bočkové.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městský soud v Praze ve shora označeném rozsudku vyslovil výrokem I., že se odmítá žalobcův návrh na určení, že upírání postavení účastníka řízení v řízeních vedených

pod č. j. PÚ 1535/92 a č. j. PÚ 742/91 je nezákonné, a aby nadále žalovanému zakázal upírání postavení účastníka řízení žalobci v těchto řízeních, výrokem II. zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2016 a věc mu vrátil k dalšímu řízení a výrokem III. uložil žalovanému povinnost uhradit žalobci náklady řízení ve výši 11 228 Kč.

[2] Žalobce v žalobě poukazoval na skutečnost, že je na základě usnesení soudního exekutora o udělení příklepu ze dne 23. 9. 2014 a ze dne 20. 1. 2015 vlastníkem pozemků č. X, X, X, X, X a X v k. ú. X. Po vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí zjistil informace naznačující, že pozemky mohou být dotčeny restitučními nároky, a proto požádal žalovaného o účast v restitučních řízeních. Žalovaný mu oznámil dotčení pozemků v řízeních vedených pod č. j. PÚ 1535/92 a PÚ 742/91, ale jeho dalším požadavkům nevyhověl. Žalobce se domáhal vydání procesního rozhodnutí o účastenství, na což mu žalovaný dne 1. 12. 2015 sdělil, že takové rozhodnutí vydat nemůže. Stížnost na tento postup žalovaný označil za nedůvodnou. Na další žalobcovo podání žalovaný reagoval neformálním přípisem ze dne 15. 2. 2016, v němž mu sdělil, že přiznání postavení účastníka řízení nepovažuje za možné a že toto stanovisko je konečné.

[3] Žalobce v žalobě označil nepřiznání postavení účastníka uvedených řízení za nezákonný zásah s poukazem na § 14 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád z roku 1967“, § 27 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a § 9 odst. 8 zákona č. 229/1991 Sb. o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“), přičemž zdůraznil originární způsob nabytí svých vlastnických práv k pozemkům. Pro případ, že by soud dospěl k závěru, že sdělení žalovaného ze dne 15. 12. 2016 je rozhodnutím ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., o soudním řízení správním (dále jen „s. ř. s.“), navrhl jeho zrušení. V návrhu rozsudku pak požadoval určení, že upírání účastenství v obou předmětných řízeních je nezákonné, a vyslovení zákazu žalovanému v tomto upírání účastnických práv žalobci pokračovat.

[4] Městský soud v napadeném rozsudku označil za podstatný charakter sdělení žalovaného ze dne 15. 2. 2016. Zmínil, že restituční řízení bylo v obou případech vedeno podle správního řádu z r. 1967. Poukázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 – 118, podle něhož by správní orgán odpírající žadateli postavení účastníka řízení o tom měl vydat rozhodnutí. Podle dalších rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, a to ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 222/2014 - 147, ze dne 18. 6. 2013, č. j. 4 As 13/2013 – 26, ze dne 31. 10. 2008, č. j. 2 As 12/2008 - 63, a ze dne 28. 3. 2007, č. j. 3 As 74/20006 - 61, na tato rozhodnutí nelze nahlížet jako na rozhodnutí o vedení řízení a je namístě podrobit je soudnímu přezkumu. Sdělení žalovaného ze dne 15. 2. 2016 proto považoval za rozhodnutí. Možnost podání žaloby proti rozhodnutí pak vylučuje týž úkon žalovat jako nezákonný zásah (k tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Aps 3/2004 – 42); proto žalobu požadující vyslovení nezákonnosti zásahu a zákazu pokračování v zásahu odmítl. Přípis žalovaného je rozhodnutím v materiálním slova smyslu (zde poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 222/2014 - 147, a ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008 - 104), přičemž z něho není vůbec patrné, jakými úvahami se žalovaný řídil, a není srozumitelně a jednoznačně řečeno, z jakého důvodu žalobce vyloučil z restitučních řízení.

Žalobce tak byl vyloučen z práva na spravedlivý proces nepřezkoumatelným rozhodnutím; proto je městský soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti označil napadený rozsudek městského soudu za formální a nekoncepční. Městský soud se zabýval sporem výhradně v teoretické rovině, aniž by postihl a adekvátně zhodnotil skutečnou podstatu sporu a reálnou možnost újmy, která by žalobci postupem žalovaného mohla vzniknout. Žalobce se domáhal účastenství ve dvou správních řízeních. V případě řízení vedeného pod č. j. PÚ 1535/92 v něm řešené pozemky do žalobcových pozemků nezasahují. Žalobce tak nemohl mít žádný právní zájem na jakémkoliv účastenství v řízení a odepřením mu nemohla vzniknout žádná újma. V případě řízení vedeného pod č. j. PÚ 742/91/16 žalovaný již dne 9. 2. 2016 rozhodl o nevydání pozemků. Rozhodnutí nabylo právní moci a je předmětem žaloby podané restituenty u Obvodního soudu pro Prahu 9. Ani zde nemohla žalobci vzniknout žádná újma.

[6] Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uvádí, že s výrokem I. napadeného rozsudku souhlasí. Městský soud jím na jedné straně správně odmítl žalobu, čímž po věcné stránce nezpochybnil postup žalovaného při neumožnění účastenství, ovšem dalším výrokem věcně správnou informaci zaslanou žalobci povýšil na rozhodnutí, které zrušil, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Nezavázal ovšem žalovaného právním názorem, že žalobci má účastenství přiznat. V případě vykonatelnosti napadeného rozsudku by se již ukončené řízení mohlo stát nepravomocným a stěžovatel bude muset vést celé řízení znovu. Navíc ve věci č. j. PÚ 742/91/16 je proti vydanému rozhodnutí ze dne 9. 2. 2016 podána žaloba podle části páté občanského soudního řádu. Zrušením právní moci rozhodnutí by se veškeré úkony staly nicotnými a celý spor by bylo třeba vést znovu od počátku, a to v situaci, kdy žalobci nevznikla žádná újma. Žalobce by také teoreticky svou újmu mohl eliminovat přistoupením jako vedlejší účastník do civilního sporu.

[7] Stěžovatel rovněž nesouhlasí s tím, že byl rozhodnutím soudu zavázán ke konání řízení ve věci vedené pod č. j. PÚ 1535/92, k níž žalobce nemá žádný vztah a ani teoreticky by nemohl být jeho účastníkem.

[8] Vynesení rozsudku „po právní moci obou předmětných řízení“ je z hlediska účelnosti, efektivity a hospodárnosti řízení neadekvátní. Navíc žalobci žádná újma nevznikla, a pokud by tomu tak bylo, má k dispozici jiné prostředky ochrany. Na druhé straně žalovanému vznikne újma prodloužením a prodražením nejen předmětných správních řízení, ale i řízení soudního. Proto stěžovatel navrhuje, aby kasační soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a návrh žalobce v plném rozsahu odmítl.

III. Vyjádření žalobce

[9] Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti označil rozsudek městského soudu za správný, přičemž upozornil, že stěžovatel zjevně napadá pouze výrok II. a III. rozsudku. Městský soud se zabýval podstatou sporu, neboť tou je postavení žalobce jako účastníka řízení, v nichž je rozhodováno o vydání či nevydání pozemků, které řádně nabyl

v exekuční dražbě. Stěžovatel si odporuje při vyjádření k řízení vedenému pod č. j. PÚ 1535/92, neboť k jeho dotazu mu původně sdělil, že se jeho pozemků týká. Skutečnost, že proti rozhodnutí ve věci č. j. PÚ 742/91/16 byla podána žaloba k soudu, žalobce nechrání, neboť soud může rozhodnutí žalovaného změnit a pozemky žadatelům vydat; žalobce přitom není účastníkem tohoto soudního řízení proto, že nebyl účastníkem správního řízení. Navíc žalobce se o takovém řízení vůbec nemusí dozvědět a postoje soudů jsou k rozsahu účastenství rozdílné. Pokud by žalovaný žadatelům vyhověl, k podání žaloby by ani nemuselo dojít. Podstatou sporu je neochota žalovaného porozumět obavám žalobce o osud jeho vlastnického práva. Stěžovatelův názor o nezbytnosti nového vedení správních řízení rovněž nelze akceptovat. Jako správní orgán zodpovídá za zákonnost svého postupu a je povinen případnou nezákonnost napravit. K věci samé žalobce má za nepochybné, že řízení se bezprostředně dotýkají jeho práv, neboť je oprávněným a v katastru nemovitostí zapsaným vlastníkem dotčených pozemků. Žalobci proto mělo být přiznáno postavení účastníka řízení, případně mu měly být zachovány standardní opravné prostředky proti negativnímu rozhodnutí. Proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

IV.1. Procesní podmínky

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná osoba splňující podmínky § 105 odst. 2 s. ř. s.

[11] Podstatné je ovšem vymezení rozsahu kasační stížnosti. Ačkoliv stěžovatel napadá rozsudek jako celek, současně výslovně uvádí, že s výrokem I. souhlasí. Odmítnutí žaloby tímto výrokem je také stěžovateli ku prospěchu. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012 – 4, *„(k)asační stížnost podaná účastníkem, který byl v řízení před krajským soudem procesně úspěšný a který nenamítá, že krajský soud měl výrokem ve věci rozhodnout jinak, je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřípustná*“ (publ. pod č. 3321/2016 Sb. NSS., všechna zde uvedená rozhodnutí tohoto soudu jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz).

[12] Je tak třeba vycházet z toho, že kasační stížností byly napadeny pouze výroky II. a III. rozsudku městského soudu a výrok I. zůstal kasační stížností žalovaného nedotčen. Ze strany žalobce proti němu kasační stížnost podána nebyla. Výrok I. rozsudku městského soudu není ani výrokem závislým na výroku II. anebo na výroku III. tohoto rozsudku. Proto je vyloučeno, aby se v tomto kasačním řízení Nejvyšší správní soud zabýval zákonností výroku I. napadeného rozsudku či aby jej zrušil v návaznosti na zrušení jeho výroku II. a III.

IV.2. Důvodnost kasační stížnosti

[13] Důvodnost kasačních námitek směřujících proti výrokům II. a III. napadeného rozsudku městského soudu pak Nejvyšší správní soud posoudil v mezích § 109 odst. 3, 4 s.

ř. s. Stěžovatel výslovně nepodřadil své námitky zákonným kasačním důvodům, podle jejich obsahu je však zřejmé, že uplatňuje kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy nesprávné právní posouzení věci a nepřezkoumatelnost rozsudku. Existenci kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je třeba vždy zkoumat přednostně, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je zpravidla způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009 – 71). K nepřezkoumatelnosti rozsudků správních soudů i rozhodnutí správních orgánů je Nejvyšší správní soud dokonce povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Při posuzování nepřezkoumatelnosti Nejvyšší správní soud vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu) i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 7, a další).

[14] Za námitku nepřezkoumatelnosti je třeba považovat stěžovatelovo tvrzení, že si napadený rozsudek odporuje v tom, že postup žalovaného městský soud na jedné straně akceptoval odmítnutím žaloby, a na druhé straně týž postup shledal nezákonným a zrušil úkon, jejž označil za rozhodnutí. Stěžovateli nelze přisvědčit. Odmítnutí žaloby proti nezákonnému zásahu městským soudem nestojí na tom, že postup žalovaného byl zákonný, ale na tom, že ve vztahu k napadenému postupu/úkonu je namístě ochrana cestou žaloby proti rozhodnutí, která byla současně rovněž podána. V tom není nic rozporného. V rámci žaloby na ochranu před nezákonným zásahem městský soud vůbec neprováděl věcné posouzení. Stěžovatelem tvrzený důvod nepřezkoumatelnosti není dán.

[15] Věcné posouzení městský soud prováděl pouze ve vztahu k žalobě proti rozhodnutí. Zde je třeba předeslat, že ve správním soudnictví je vyloučeno podání žaloby s alternativním či eventuálním petitem, pokud by alternativy či eventuality měly spočívat v odlišných žalobních typech; judikatura Nejvyššího správního soudu co do prostupnosti typů žalob je poměrně přísná. Jiná je situace pouze v případě nejednoznačného podání, kdy je třeba pochybnost o žalobním typu odstranit k výzvě soudu, nebo v případě, že v teorii ani v praxi není jasné, jaký žalobní typ má být ve vztahu k určitému úkonu správního orgánu užit (např. když až rozšířený senát Nejvyššího správního soudu při nejednotné judikatuře určí správný žalobní typ), a kdy lze rovněž dosáhnout upřesnění k výzvě soudu. Tento závěr plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 6 As 69/2016 – 39, publ. pod č. 3412/2016 Sb. NSS, obsahujícího jednak podrobnější argumentaci, jednak odkazy na další takto vyznívající rozhodnutí tohoto soudu. Městský soud tedy pochybil, pokud v podané žalobě shledal alternativní návrh a jako o takovém o žalobě rozhodoval.

[16] Není ovšem vyloučeno, aby jedním podáním byly podány dvě typově různé žaloby; v tom případě ovšem mají být za každou žalobu zaplaceny soudní poplatky. To se zde nestalo, ovšem městský soud tuto povinnost vážil a s ohledem na to, že jednu ze žalob odmítl, na zaplacení dvou soudních poplatků netrval. Nejvyšší správní soud připouští, že

městský soud mohl podanou žalobu posoudit jako obsahující dva různé žalobní typy (tedy v podstatě dvě žaloby), a to vzhledem k obsahu žalobcova podání a vzhledem k tomu, že dostatečně judikatorně podložil, že úkon žalovaného, jímž odmítl žalobcovo účastenství, je třeba vnímat jako rozhodnutí, které není pouze rozhodnutím o vedení řízení.

[17] Další otázkou, kterou se měl v tom případě městský soud zabývat, je, zda žalobu směřující proti rozhodnutí žalovaného lze věcně projednat. V rozsudku poukázal na několik rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 2 As 25/2007, sp. zn. 9 As 222/2017, sp. zn. 4 As 13/2013, sp. zn. 2 As 12/2008, a sp. zn. 3 As 74/2006) jimiž podložil svůj názor, že rozhodnutí o účastenství ve správním řízení je rozhodnutím samostatně přezkoumatelným ve správním soudnictví. Všechny tyto odkazované rozsudky se týkaly věcí stavebních. V daném případě se však jednalo o řízení o vlastnictví oprávněné osoby k nemovitostem podle zákona o půdě. Ač se jedná o správní řízení, nepodléhá (až na výjimky) soudnímu přezkumu ve správním soudnictví, ale rozhodnutí v něm vydané, jakož i zákonnost postupu v řízení, přísluší posuzovat soudům v občanskoprávním řízení (§ 9 odst. 6 zákona o půdě, § 244 a n. občanského soudního řádu). K tomu je rovněž možno odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Ten např. již v rozsudku ze dne 25. 10. 2005, č. j. 2 As 36/2005 - 80, vyslovil, že *„(s)kutečnost, že samo napadené rozhodnutí odvolacího orgánu o řádném opravném prostředku ve správním řízení se zabývá pouze procesní otázkou (zde otázkou, zda byl řádný opravný prostředek přípustný), nemění nic na tom, že ve věci rozhodování o vlastnictví k nemovitostem podle § 9 odst. 4 zákona č. 229/1991 Sb., jako věci soukromoprávní nelze rozhodnutí správního orgánu ani ve vztahu k této otázce přezkoumávat podle soudního řádu správního. Tuto otázku lze posoudit v civilním řízení soudním podle části páté občanského soudního řádu“*. V rozsudku ze dne 17. 9. 2003, č. j. 7 As 2/2003 – 69, Nejvyšší správní soud pak uvedl ve vztahu k řízení podle § 9 odst. 2 zákona o půdě, že *„(s)oud ve správním soudnictví odmítne na základě § 46 odst. 2 s. ř. s. návrh na přezkoumání takového rozhodnutí, byť se týkalo pouze procesní otázky účastenství navrhovatelů v tomto řízení“*. Upozornit lze i na rozhodnutí zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, a to na usnesení ze dne 22. 6. 2004, č. j. Konf 13/2003 - 7 (publ. pod č. 372/2004 Sb. NSS), a ze dne 5. 8. 2010 č. j. Konf 64/2009 – 7 (publ. pod č. 2327/2011 Sb. NSS). Je pravdou, že ve vztahu k rozhodování podle zákona o půdě je soudní přezkum do jisté míry rozštěpen, neboť např. žaloby na vyslovení nicotnosti rozhodnutí projednává správní soud (usnesení označeného zvláštního senátu ze dne 5. 3. 2012, č. j. Konf 53/2011 - 25, publ. pod č. 2644/2012 Sb. NSS). Blíže k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2016, č. j. 6 As 273/2015 – 26, - pro danou věc však tam zaujatá argumentace není rozhodná, neboť v daném případě se o žalobu na vyslovení nicotnosti rozhodnutí nejednalo. Jde o žalobu proti rozhodnutí posuzujícímu účastenství ve správním řízení a bylo by absurdní, aby správní soud rozhodoval o okruhu účastníků řízení, jehož zákonnost přezkoumává soud civilní.

[18] Argumentace stěžovatele proti takovému řešení není na místě. Ostatně možnost získat vědomost o řízení a případně o vydání rozhodnutí podle zákona o půdě je pro toho, s kým nebylo ve správním řízení jednáno jako s jeho účastníkem, stejně obtížná ve vztahu k jakémukoliv soudnímu přezkumu. Neobstojí ani argument, že by nemohl být účastníkem soudního řízení, nebyl-li účastníkem správního řízení. Ustanovení § 250a odst. 2 občanského soudního řádu předpokládá, že soud do řízení přibere toho, kdo je jeho

účastníkem, přičemž komentářová literatura předpokládá takový postup i vůči opomenutému účastníku řízení, stejně tak jako předpokládá možnost podání žaloby opomenutým účastníkem (Občanský soudní řád s vysvětlivkami a judikaturou, Alena Winterová a kolektiv, Linde, Praha, 2007, s. 768, Občanské soudní řízení, Soudcovský komentář, Havlíček Brain Team, Praha 2016, k § 250a). V daném případě je dokonce takové řízení ve věci č. j. PÚ 742/91/16 u Obvodního soudu pro Prahu 9 již vedeno. Pokud jde o řízení ve věci č. j. PÚ 1535/92, není stav jasný, neboť stěžovatel tuto skutečnost zmiňuje, aniž je ale ze spisu zřejmá či aniž byla jinak doložena.

[19] Žaloba podaná proti rozhodnutí o nepřipuštění účastenství v řízení o vlastnictví oprávněné osoby k nemovitostem podle § 9 odst. 4 zákona o půdě tak měla být odmítnuta podle § 46 odst. 2 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení soud odmítne návrh, domáhá-li se navrhovatel přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své pravomoci v soukromoprávní věci. Protože tak městský soud neučinil, zatížil své řízení i rozhodnutí vadou, která měla za následek nezákonné rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] Podle § 110 odst. 1 věta za středníkem: „*jestliže již v řízení před krajským soudem byly důvody pro zastavení řízení, odmítnutí návrhu nebo postoupení věci, rozhodne o tom současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu Nejvyšší správní soud*“.

[20] Za takové situace není možné zabývat se věcnými námitkami stěžovatele proti rozhodnutí městského soudu o zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2016. Nejvyšší správní soud jen považuje za potřebné upozornit, že i za situace, kdy by napadené rozhodnutí bylo přezkoumatelné ve správním soudnictví, pochybil by městský soud rovněž. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 222/2014 – 147 (z něhož městský soud v jiné souvislosti citoval) totiž plyne, že po vydání rozhodnutí ve věci samé již nelze rozhodovat o účastenství v řízení (srovnej odst. 27, 28 cit. rozsudku). Minimálně v případě věci č. j. PÚ 742/91/16 ze spisu bylo vydání rozhodnutí zřejmé. Postup a rozhodnutí městského soudu by tedy byly vadné i za takové situace.

V. Závěr a náklady řízení

[21] Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil rozsudek městského soudu ve výroku II. Současně zrušil i výrok III. téhož rozsudku, neboť výrok o náhradě nákladů řízení je výrokem závislým na výroku II. Podle téhož ustanovení žalobu na zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2016 odmítl, a to z důvodů uvedených v § 46 odst. 2 s. ř. s.

[22] Byla-li žaloba odmítnuta, nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení (60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[23] Byla-li žaloba odmítnuta, má podle 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích žalobce právo na vrácení soudního poplatku. V daném případě uhradil částku 3000 Kč, která mu bude vrácena k rukám jeho zástupkyně z účtu Nejvyššího správního soudu ve stanovené lhůtě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Podle § 46 odst. 2 s. ř. s. se žalobce může do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku obrátit se žalobou k příslušnému okresnímu (obvodnímu) soudu. Zde soud navíc upozorňuje, že ve věci č. j. PÚ 742/91/16 je již vedeno řízení k žalobě oprávněných osob, a to u Obvodního soudu pro Prahu 9.

V Brně dne 11. ledna 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu